

den, efter Forfatterens Sigende. Men der var andre Magter, som medundertegnede den, og blandt dem nævner Forfatteren ogsaa Danmark. Jeg skrev saa til ham og fik til Svar: Ja, mine Oplysninger ere nøjagtige; spørg blot Deres egen Udenrigsminister. Derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede Udenrigsminister: Har Danmark været med til i 1904 at underskrive en international Protokol, indeholdende Bestemmelser om Forholdsregler mod Anarkister?

**Sonne:** Heller ikke det Emne, jeg her agter at fremdrage, falder ind under det, som det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jørgensen) nys karakteriserede med Udtrykket: „storpolitisk Højtidelighed“. Naar jeg har taget Ordet, skyldes det den Omstændighed, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) i Gaar inddrog under sine kritiske Bemærkninger det Havneanlæg ved Rødby, som omhandles under § 26 II. B. Nr. 15. Det var mig en Tilfredsstillelse at erfare, at det ærede Medlem ikke fremførte nogen egentlig Indvending eller dog nogen afgørende Betænkelighed overfor det paagældende Anlægs Realitet, en saadan vilde ogsaa — forekommer det mig — være ubeføjet, da det paagældende Anlæg jo i høj Grad tiltrænges og repræsenterer Indfrielsen af et af hele den paagældende Egn, ja, af hele Lolland længe næret Ønske. Der findes ikke noget Havneanlæg paa hele denne 9 Mil lange Kyststrækning fra Nakskov til Nysted. En saadan Havn vil derfor være et uundværligt Støttepunkt for Fiskeriet i Østersøen med søgaaende Dæksbaade. Det vil endvidere være af Betydning som Eksporthavn for Fiskeriet og yderligere som almindelig Trafik- og Handelshavn samt som Nødhavn. Og Erkendelsen af dette Havneanlægs Betydning er ogsaa udtrykt i den Omstændighed, at man fra den paagældende Egn og fra Lolland i det hele taget har formaaet at tilvejebringe det forholdsvis betydelige Beløb af 230,000 Kr., der fra Egnens Side var betinget som Tilskud til Havnen, det halve Tilskud af de 460,000 Kr., som Havneanlægget er beregnet at ville koste.

Det var altsaa ikke mod denne Realitet, at det ærede Medlem rettede sin Kritik, men mod den Anmærkning, som ledsager Forslaget om Udredelse af det første Tilskud af 25,000 Kr. til denne Havn. Denne Anmærkning gaar jo ud paa at myndige Ministeren til at ekspropriere et Areal omkring Havnen paa ca. 120 Tdr.

Land i Overensstemmelse med Forordningen af 5. Marts 1845. Det ærede Medlem udtalte, at Hensigten hermed, saaledes som det er tilkendegivet i en Skrivelse, Bilag Nr. 184, fra Ministeren til Folketingets Finansudvalg, var, at Staten vilde tilegne sig Værdistigningen af det Areal, der ikke medgaar til selve Anlægget. Aldeles korrekt er det jo ikke, fordi det i Skrivelsen er udtalt, at Hensigten er, at Staten og Havnens Ejer, Rødby Kommune, skulle dele denne Værdistigning, dog kun indtil den Grænse, at Rødby Kommune ikke kan oppebære mere af denne Værdistigning, end hvad der svarer til Havnens Anlægs- sum med Fradrag af Statskassens Tilskud. Jeg skal imidlertid ikke fæste mig herved. Men jeg lagde Mærke til, at det af det ærede Medlems Udtalelser syntes at fremgaa, at han i og for sig ikke var en principiel Modstander af, at den Værdistigning, der finder Sted af Arealet, og som altsaa skyldes et saadant Anlæg, ogsaa kommer Bidragyderne til gode, in casu altsaa Statskassen og Rødby Kommune. Jeg deler denne Opfattelse. Jeg finder det naturligt og fuldt forsvarligt, at den højtærede Minister ad den her valgte Vej varetager Statskassens Tarv og tillige ogsaa Rødby Kommunes Tarv. Men det, det ærede Medlem rettede sin Kritik mod, var, at der her, hvor det kunde være tvivlsomt, hvorvidt Almenvellet kan siges at kræve det, etableres Ekspropriation af et saa betydeligt Areal som det omhandlede. Ja, hvad Almenvellet kræver, kan jo altid være Genstand for en skønsmæssig Vurdering, og Afgørelsen i saa Henseende beror jo i sidste Instans hos Lovgivningsmagten. Men det ærede Medlem hævder altsaa, at her etableres noget ganske nyt, der indføres en ny Praksis, som det ærede Medlem vil modsætte sig, blandt andet vel ud fra den Betragtning, at der her igennem kan etableres et Præcedens, som det ærede Medlem ikke vil godkende, og ogsaa, som det udtrykkelig blev nævnet, under Hensyntagen til, at Grundværdistigningssspørgsmaalet netop nu under forskelligartede Former foreligger for Rigsdagens Afgørelse. I den store Almindelighed, rent principielt set, tror jeg, at der maa gives det ærede Medlem væsentligt Medhold i denne Betragtning. Hvis derfor Talen var om en Ordning, som berørte en større Kreds af Lodsejere, blandt hvilke man maatte regne, at adskillige vilde føle sig brøsthøldne ved denne Ordning, vilde jeg være tilbøjelig til at give det ærede Medlem Medhold. Men her er jo Spørgsmaa-